

családmodell

napló, monológ

PRÓZA - LXI. évfolyam, 8. szám, 2017. február 24.

Nem látszik, hogy nem vagyok jó passzban. Különbözik meg, inkább rúgna belém. Hogy hamarabb megszabaduljak ettől az egésztől. Nem tudom, mit minek nevezek magamban és magamon kívül. Mindig is utáltam a definíciókat. A sok okos. Hány embert láttam már, akit a józansága vitt a sírba. A méhem a saját magzatomban koporsója. Itt van bennem egy halott gyermek. Vagyis, nem egy, hanem a, határozott névelővel. Na, most varjatok rám gombot. Okosok. Mit kell ilyenkor csinálni. Megszülni. Brávó. Ezt sem nektek kell. Halált fogok szülni. Az életre halált. Szerелеmből halált. Látni sem bírom a férjemet. Se az anyámat. Hagyjanak engem békén. Egyedül akarok lenni. Vagyis még nem vagyok egyedül, mert van bennem egy halott gyerek, vagyis, a halott gyerek. Az anyém. Azért ennyi nekem is jár. Az élettől. Lassan tele a kórterem. Látni sem bírok senkit. Pisilnem kell. De már több mint egy fél órája valaki van bent. Nagy sokára kijön egy fiatal lány. Azt mondja, szétfosta magát. De örül, hogy nem beöntést kapott, csak meg kellett inni azt a cukros lötytyöt. Belőle meg fél kilós miómát fognak kivenni. Cserélnék vele. Éjszaka azt álmodom, megszületik a gyermekem. Lány. Anna. A férjem nem ájul el, hanem ő is felsír és fogja a kezemet.